

KAPITOLA PRVNÍ

ZOEY

Kůži si odírala o kameny. Do masa se jí zarýval šterk. Přesto se plazila dál.

Smrt byla ghúlem ve tmě, který se k Zoey s každým dalším drásavým krokem plíživě blížil. Co nevidět jí na ramenou přistanou jeho ledové prsty. Zastaví, teprve až v ní nezbude už ani kapka krve. Byla vděčná za černočernou tmu podzimní noci. Aspoň neviděla, jak po těch napáchaných zvěrstvech vypadá její tělo. Ta troška sil, které jí v horních končetinách zbývaly, ji opustila. Ještě se po loktech trochu posunula dopředu. V žilách, jimiž jí kdysi kolovala plazma, jí nepřestávala proudit naděje.

Zkažená, pomyslela si. Ten muž jí slíbil, že ji nechá žít, když se dozná. „Jsem zkažená,“ zašeptala do prachu. Tolik chtěla přežít.

Ovládla ji agonie, jejíž ničivá intenzita jí přitlačila obličej k asfaltu silnice. Do tohoto dne se považovala za odbornici na bolest. V minulosti už měla zlámané kosti, prasklý ušní bubínek, přeražený nos, ale nic z toho ji nepřipravilo na muka, která lidské tělo snese, než přijde smrt.

Zvedla obličej z tvrdého povrchu a donutila neochotné pravé koleno, aby se posunulo ještě o několik centimetrů kupředu. Někdo přijede, řekla si. Brzy někdo přijede. To si ale myslela už celé dny. Kde jsou ti zachránci, kteří se ve filmu vždycky zjeví za pět dvanáct, kde jsou, když je člověk potřebuje?

Ze svého běžného života byla vytržena v neděli odpoledne, takže je to už týden, co ta noční múra začala. Čas se přeměnil jako v zakřiveném

zrcadle, bizarně se dlouze táhl, když uboze čekala, až její věznění skončí, a roztránil se do prázdna, jakmile se konec – její konec – přiblížil na dohled.

Celou dobu ležela v přítmi na studeném tvrdém stole. Krutým vtipem bylo, že až do samého konce měla dostatek jídla a vody a neutrpěla žádné vážnější zranění. Dovolila si chorobně věřit, že možná přežije. Léta se dívala na horory, samolibě odhadovala, kdo zemře a kdo přežije, a přesto spadla do prastaré pasti. Dovolila si věřit tomu, co jí bylo řečeno, aby přežila další vteřinu, další minutu, další hodinu, aniž by ji stravoval děs.

Na strach získala nový náhled. Teď by toho mohla ostatní ženy v azylovém domě spoustu naučit, ale už nikdy k tomu nedostane příležitost. Z páteře jí k žaludku vyšlehla bolest, jako by jí projelo kopí. Výkřik, který jí unikl z úst, byl víc zvířecí než lidský, odrazil se od asfaltu a jeho ozvěna se po okresní silnici vzdalovala pryč. Nikdo nepřijede. Díky té myšlence začala znovu uvažovat jasně. Nevyhodil ji uprostřed noci tady na kraji silnice, aby měla nějakou šanci přežít. Tohle byl její konečný trest. Dovedení k pokoře.

Rozhodla se snadno.

Položila si tvář na polštář silnice, povolila jednu nohu, potom druhou, až nakonec zůstala ležet rovně. Poslední kapkou síly se přetočila na bok a překulila se od stromů u krajnice směrem doprostřed silnice, přičemž gravitace jí následně pomohla dotočit se na záda. Nebolelo to. Dobrou zprávou – a zároveň špatnou, usuzovala – bylo, že už necítila žádnou bolest. Pocit, že jí něco rve tělo vejpůl, se rozplynul do chladného říjnového vzduchu. Když už nic jiného, může se alespoň naposledy dívat na měsíc. Všude byla naprostá tma. Nenacházela se tedy na dosah městu. Záři hvězd netlumilo žádné světlo. Skotské obloze se nic na světě nevyrovnalo. Zoey toho možná moc nenacestovala, ale omamné krásy své domoviny si byla vždycky vědoma, nikdy ji neomrzela zdejší krajina a architektura, jež se stala inspirací nekončného množství folkloru a hudby.

Dnes večer vyšly hvězdy pro ni. Možná jejich počet v jejích očích zdvojnásobily či ztrojnásobily slzy a možná se přes ten solný roztok více třpytily, ale pod takovou noční oblohou se umíralo jedna báseň. Není zkažená, pomyslela si. Už nemá smysl předstírat.

„Jsem dobrej člověk,“ pohybovaly se jí rty, byt' z nich už nemohl uniknout jakýkoliv zvuk. Kdyby jí ve svalech zbývalo dostatek krve, díky níž by se mohly pohnout, usmála by se.

Šťastnější časy. Také nějaké zažila. V dětství, když matka žila v láskyplném soužití s otcem a bratr ještě bydlel s nimi. Den, kdy otec tvrdil, že je veze na pravidelnou půlroční kontrolu k zubaři, ale namísto toho je vzal do psího útulku. Strávili tam celé odpoledne a rozplývali se nad každým oříškem, až v posledním kotci našli zapomenutého ušmudlaného teriéra. Pojmenovali psíka vtipně Rek, ale pravda je, že od toho dne jim byl až urputně oddaný. Zoey si každý den říkala, jestli se jí to venčení, krmení a mytí jednou omrzí, protože u svých kamarádek viděla, že je nakonec otrávil, jak jsou na nich jejich darovaní mazlíčci závislí. Ale ji ne. Rek jí zůstal po boku od jejích pěti do dvanácti let. Spal na její posteli a tišil její pláč, když ji každý den po celý měsíc šikanovala ta velká holka odnaproti, než si otec zašel promluvit s jejími rodiči. Když byla smutná, Rek se nechal nosit po domě jako panenka. Od pondělí do pátku seděl v půl čtvrté na rohožce u dveří a čekal, až se Zoey vrátí ze školy. Vždycky ji ohromovalo, že psi vědí, kolik je hodin. A Rek jí svůj huňatý čumák přitiskl k slzami zmáčené tváři, když do auta jejího otce nabouralo vozidlo řízené mužem s větším množstvím alkoholu v krvi, než na jaké má člověk právo. Nejeli do nemocnice, nekonalo se žádné dlouhé loučení, jen se jim u dveří objevil policista s vážným výrazem a tiše jim to sdělil. Matka se rozplynula v žalu.

O osmnáct tichých měsíců později k nim přibyl otčím. O rok později oslavil bratr šestnácté narozeniny tím, že s matčíným svolením narukoval. Zoey ji za to nenáviděla. Uvažovala, jestli jí dokáže odpustit, než dodýchá, ale odpuštění vyžadovalo úsilí a soustředění. Musela

ho přiživovat naděje. A jí už žádná nezbyvala. Bratrův únik ji chytil do pasti. Odstranil poslední překážku mezi ní a matčíným novým manželem.

Pěsti, které před svým odchodem snášel její bratr, se obrátily proti ní. Matka, hromádka rozbitého porcelánu, nic neřekla a neudělala. Možná jí to bylo jedno. Možná byla jednoduše vděčná, že ty rány nedopadají i na ni. Modřiny byly teritoriálně omezené. Zoeyina tvář zůstávala netknutá do začátku letních prázdnin, kdy strach z ostražitých učitelů na chvíli opadl a veškeré skrupule šly stranou. Zoey po nocích v pokojíčku ronila slzy do Rekovy hřejivé srsti a přitisknutá k jeho hubenému, ale konejšivému tělíčku se třásla. Tedy do té doby, než otčím došel k názoru, že jí láska k tomu psisku přináší do života příliš mnoho radosti. Prohlásil, že má alergii na psí srst a že jsou granule moc drahé, přestože bydleli v obrovském domě a vydělával víc než dost. S podivným, špatně předstíraným kýchnutím oznámil, že ten pes musí z domu.

Ten den se Zoey vryl do paměti jako scéna z *Čaroděje ze země Oz*, s tím rozdílem, že Toto neunikl z otčímových spárů a nevrátil se k ní. Rek jí byl odebrán z náručí, když se s ním choulila na posteli a opakovala, že pokud jí ho vezmou, nepřezíje to.

„Přestaň dělat scény,“ usadila ji matka. Pro jejich vztah, jenž byl na vrcholu Zoeyina dětství křehký jako motýl, představovala ta tři slova rozsudek smrti. Otčím jí řekl, že dal Reka do útulku. Vezme si ho nějaká rodina, do které se bude líp hodit, poučoval ji. Ten večer si Zoey sedla a spočítala si, kolik dní zbývá do jejích šestnáctých narozenin, kdy bude moct utéct jako bratr. Sedm set dva. Všechny si je vyznačila do sešitu, aby si mohla každý uplynulý den červeně odkřížkovat.

Naprostu promarněný život, pomyslela si. A strašlivou pravdou bylo, že kdyby teď mohla dostat navíc pár těch dní plných podlitin a nenávisti, s povděkem by je brala.

V sedmnácti bydlela u jedné spolužačky, než kamarádčina matka ztratila práci a nemohla si dovolit Zoey dál živit ani ubytovávat. Sna-

žila se studovat a dělat zkoušky, ale neúspěšně, to neustálé stěhování z gauče na gauč bylo příliš vysilující. Nakonec dala matce ještě jednu, poslední šanci. Skládaly se sliby. Stejně rychle se porušily. Pěsti opět létaly.

V osmnácti už měla Zoey dost rozumu na to, aby věděla, že je nejvyšší čas to doma zabalit. Vyrazila na ulici vykřičet svůj názor na otčíma do světa, dostatečně veřejně na to, aby se ji neopovážil umlčet. A potom se se svým umělohmotným pytle s oblečením sebrala a odešla do azylového domu, o němž slyšela. Pokrytá modřinami, které jí do toho útočiště zaručovaly vstup, se tam zabydlela a zařadila se do nekonečné fronty čekající na přidělení sociálního bydlení. Ohledali jí jizvy. Nabídli jí, že podají trestní oznámení. Zoey ale nemohla být k matce tak krutá, aby poslala do vězení muže, který jí zajišťoval střechu nad hlavou. I když si to jednoznačně a stoprocentně zasloužil.

Jak tak zírала na měsíc, obloha se k ní sklonila níž. Ve větvích stromů nad ní tančil poryv větru a zasypával jí tělo pokrývkou zlatých listů. Po krku jí pobíhalo nějaké stvoření s dvěma řadami noh, ale Zoey to nevadilo. Teď už nemělo smysl se cukat. Za chvíli bude stejně jen potravou pro červy. Silnice byla dlouhá a rovná a neohraničovaly ji žádné bílé vodící čáry. Takže byla na venkově. Možná tudy nikdo až do rána neprojede. Pro toho chudáka řidiče to bude otrěsné překvapení, pomyslela si Zoey. Začínat pondělek takovou obludností. Tedy pokud ji nepřejede.

Posledních sedm dní jejího života začalo chybou. Kolikrát se dětem řeklo, že se nemají přibližovat k autům, z nichž na ně někdo mluví? Byla duchem jinde, po cestě do místního supermarketu v Sighthillu na předměstí Edinburghu přemýšlela, co uvaří k večeři. Nevšimla si, že ji sleduje nějaké auto, to si uvědomila až teď. Neozval se u ní žádný šestý smysl, když přecházela přes parkoviště mezi činžáky. Nenapadlo ji, že by muž, který se jí zeptal na cestu do zoo, mohl mít v rukávu velký nůž, který jí rychle strčil ze strany do krku. Nastoupit do auta,

nebo vykříváct na parkovišti, to byly její možnosti. Zpětně litovala, že si nevybrala tu druhou. Nakonec to vyjde nastejno.

Ze sedadla spolujezdce, s nožem namířeným na její hrud', jí nařídil nasadit si pouta. Ruce se jí klepaly tak silně, že se jí je povedlo zacvaknout až na čtvrtý pokus. Prostě mě znásilni, proletělo jí hlavou. Prostě to ze sebe dostaň, udělej, co potřebuješ. Využij mě a pak mě pusť. Ale nech mě žít. Prosím tě, nech mě žít. Tolik dní jsem odškrtala červenými křížky. Není spravedlivé, abych teď umřela. Muž ji vezl dál a dál, už cestu ze své polohy ležmo na zadním sedadle nepoznávala. Statečnost jí nechyběla. Chodidlem zajela pod kliku dveří a snažila se ji zvednout a otevřít, ale zjistila, že dveře jsou zamčené na dětskou pojistku. Tmavá skla na zadních okénkách zmařila její šance na to, že by si pomoc přivolala máváním. Dokonce i pokus praštit muže spoutanýma rukama do hlavy jí nevynesl nic než pohrdavý smích a ránu loktem do oka.

„Prosím, nezabíjejte mě,“ žadonila, když zastavili na jakési zarostlé příjezdové cestě.

„To se nechystám,“ odvětil. „Ale jsi zkažená.“

„Cože?“ vyrazila ze sebe. Strachy a hanbou z toho, že její močový měchýř nechal uniknout svůj obsah, byť ona sama uniknout nemohla, jí vyschlo v ústech.

„Musíš to říct,“ přikázal jí klidně. „Jsi zkažená, že jo?“

„S někým jste si mě musel splést,“ odpověděla. „Nevím, za koho mě máte, ale já nejsem špatnej člověk. Nikdy jsem nikomu neublížila. Když mě pustíte, slibuju, že nikomu neřeknu ani slovo. Nebudete mít žádný potíže.“

„Ale jsi zkažená,“ trval si na svém. „Jsi nestydatá, drzá. Bezcitná. Staráš se jen o sebe. Řekni to.“

„To teda nejsem,“ vykřikla Zoey a odtahovala se od něj na zadním sedadle co nejdál. „Nejsem špatnej člověk. Neznáte mě.“

Nato vystoupil a otevřel zadní dveře. Byl vysoký. Oči měl posazené blízko u sebe a tak tmavě hnědé, že v nich nedokázala rozeznat

zorničky. Smrděl. Když se nad ni nahnul, aby ji za hrst vlasů vyvlekl z auta, ucítila závan hniloby.

„Udělám, co chcete. Můžete... můžete se se mnou vyspat. Nebudu se bránit. Jestli chcete, abych byla nestydatá, tak budu. Jo? Můžu bejt, co chcete,“ zašeptala a odvrátila hlavu, když si ji přitáhl k sobě.

„Vidíš? Kolik vteřin trvalo, než jsi mi ukázala, co jsi zač? Řekni to,“ nařídil.

„Jsem zkažená,“ podvolila se Zoey a on ji popadl za vlasy a odtáhl po cestě ke skupince stromů v zadní části zahrady. Nepokrytost, s níž ji tudy vedl, značila konec naděje. V okolí nemohla být živá duše, která by si všimla, co dělá, když se ani nepokoušel být nenápadný.

„Dotýkat se jí, to je proti pravidlům,“ mumlal si po cestě. „Žádné dotýkání. Vůbec žádné.“

Zvedla hlavu, aby se rozhlédla za křoviska na kraji pozemku. Na dohled nestála žádná jiná budova než ta, která jí byla předurčena. Její křik nikdo neuslyší.

Ve stromoví nad ní zahoukala sova. Zoey měla sovy vždycky ráda. Od krajnice mimo její zorné pole se ozvalo začmuchání. To je Rek, řekla si. Rek mi přišel dělat společnost, než budu zase s tatínkem. Už se není čeho bát. Hvězdy odrážející se jí v očích pohasly. Edinburský podzim bude letos dlouhý a studený.